

lica (rimski papež). Da želi vlada najtesneje sodelovati z Vatikanom, se vidi iz tega, ker je papeški nuncij na Francoskem monsignor Valery poslal na prošnjo maršala Petaina in podpredsednika vlade Laval na načrt nove francoske ustave v Vatikan. Službeno vatikansko glasilo »Osservatore Romano« hvali in priznava napore in delo maršala Petaina, kar je dokaz za vzpostavitev novih odnosov med Francijo in Vatikanom.

Novi blaženi. Nedavno je papež Pij XII. proglasil za blaženega častitega božjega služabnika kapucinskega brata Ignacija, ki je bil rojen leta 1701. v vasi Lakoni na otoku Sardiniji iz uboge kmečke rodbine, in sicer kot drugi izmed deveterice bratov in sester. Star 20 let je stopil v kapucinski red, v katerem je dolgo vrsto let z bisago čez ramo in s palico v roki hodil po vaseh in trgih, proseč miloščine za svoje samostanske brate. Umrl je dne 12. maja 1781. V nedeljo, 26. maja, je bila proglašena za blaženo častita služabnica božja — po rodu Italijanka, umrla leta 1855. — Marija pl. Rosa, ustanoviteljica družbe Služabnic usmiljenja, katere tudi v naši državi na več krajih uspešno delujejo v krščanski vzgoji ženske mladine. Kmalu se bo tudi začela razprava o prvem primeru kanonizacije mučenika iz državljanske vojne v Španiji, ki je bila končana leta 1939. V tej vojni in tudi v dobi, ko se je vojna pripravljala, je veliko število ljudi, zlasti duhovniki in redovniki, umrlo mučeniške smrti za Kristusa in katoliško Cerkev. Med njimi je zlasti zaslovelo ime barcelonskega škofa Manuela y Almandos, ki

so ga brezbožni komunisti umorili iz sovraštva do vere in Cerkve, preden so Francove čete zasedle Barcelono. Sedaj se bo začela razprava o tem, da se ta mučeniški škof proglasi za blaženega.

Brezbožniki niso zadovoljni. Znani vodja ruskih brezbožnikov Jaroslavsky je takole izpovedal program in cilj brezbožniške propagande: »Mi hočemo zažgati vse cerkve vsega sveta v enem samem splošnem požaru. Naše brezbožniško gibanje je postalo ogromna moč, ki uničuje vsakršno versko čutenje. To gibanje je eno izmed najmočnejših pomožnih sil v protiverskem socialnem boju, namenjenem razrušiti temelje starega sveta. Verniki vseh veroizpovedi naj se dobro zavedajo, da jih iz tega vesoljnega potopa ne bo rešil no-

ben Bog, noben svetnik in nobena molitev.« Brezbožniki so stavili velike nade v sedanji vojni požar, ki naj bi s svojim silnim plamenom uničil vse cerkve in zatrl vsako versko čutenje. Njihove nade pa se niso uresničile v taki meri, kakor so pričakovali. To se ni zgodilo niti v tistih pokrajinah, ki jih je zasedla zveza ruskih sovjetskih republik. Še manj pa v drugih zasedenih krajih. Prav nasprotno se je zgodilo. Sovjetski brezbožniki se namreč javno pritožujejo, da so zadnji dogodki povzročili slabe posledice za njihove organizacije. Tako so prenehala njihova društva v Belgiji, Nizozemski in Skandinaviji, ker je mnogo članov in voditeljev zaprtih. Zato zahtevajo pomoč in zaščito za svoje člane.

Monakovski posvet

V »Slov. gospodarju« smo poročali, da je povabil nemški kancler italijanskega zunanjega ministra grofa Ciana v Berlin na razgovor o položaju, ki je nastal v Evropi po predaji Francije in pred napadom Nemčije na Anglijo. Po posvetih v Berlinu se je odpeljal Ciano na ogled bojišča na zapadu, kjer se je pomudil nekaj dni. Z ogleda bojnih poljan pa se ni vrnil v Berlin, ampak se je pripeljal dne 10. julija v Monakovo, kjer so ga sprejeli z velikimi vojaškimi častmi.

Po prihodu grofa Ciana sta prispela v Monakovo na poziv Hitlerja madžarski ministr-

ski predsednik grof Teleky in zunanji minister grof Czaky. Sestanek in razgovori so se vršili v domu vodje rajha Hitlerja. O teh posvetovanjih je bilo izdano običajno kratko poročilo, ki pravi, da je potekel sestanek v duhu prijateljstva.

Vsa neuradna poročila o monakovski konferenci se strinjajo v tem, da je šlo za nadaljnjo usodo Romunije, od katere zahteva Madžarska vrnitev Sedmograške, katera je bila Madžarom odvzeta po svetovni vojni in dana Romuniji, ki se je tedaj borila na strani Anglije, Francije ter Italije.



Znani preoceanjski letalec in polkovnik ameriške vojske Lindbergh

General Lazaro Cardenas, predsednik Mehike

Vladar francoske kolonije Indokine, ki diši raznim veselilam

Cehoslovak H. Serbak v Ameriki je iznašel nezgorljiv papir

»Pa so mi drugi in najbrž v vašem imenu. Le zaradi tega, ker sem kaj več upala, sem prišla sem. Bila sem od jutra do noči na nogah in sem gledala na vas in vaše reči, kakor da so moje. Plače mi niste dali Bog ve kake. Bila bi lahko boljšo službo dobila, ko bi mi bilo le za službo.«

»Kaj torej hočete?« je vprašal.

»Dajte mi štiri tisoč goldinarjev na roko, potem se v miru lahko ločiva in ne bom vam v nadlego.«

»Ali ste znoreli?«

»Mislim, da sem pri bolj zdravi pameti kakor vi.«

»S kako pravico morete od mene zahtevati tak ogromen znesek? Nič več vam nisem dolžen kakor vašo plačo.«

»Taka, kakor odhajam od hiše, bom težko kje dobila kako za kaj službo; zaradi tega morate zame in za otroka, ki ga pričakujem, poskrbeti.«

»Salabolt, kaj me to briga! Jaz nisem kriv, da ste si sramoto nakopali. Jaz se vas še s prstom nisem dotaknil, čeprav ste se mi tolikokrat nastavljali. To vendar veste.«

»Jaz vem samo to, kar mi nese.«

»Naj vam tisti, ki je oče, plača štiri tisoč!«

»Oče bo tisti, ki ga bom jaz za očeta naznanila.«

»Dobro, pa pojdite k njemu in zahtevajte od njega denar!«

»To sem že pravkar storila.«

»Kaj, preklemanska ženska, mene hočete obdolžiti, ki nikoli nisem imel kaj z vami?«

»Za svojo bodočnost bom skrbela.«

»Ha, počakajte me, vas bom izučil! Tožil vas bom, da ste mi hoteli denar izsiliti.«

»Kar tožite, če morete! Jaz nisem ne besede zinila, ki bi je ne mogla zagovarjati.«

Doslej se je še premagoval; zdaj pa je bruhnilo iz njega:

»Še danes — takoj zdaj se mi izgubite! Lažnivka goljufiva! Nesramnica pocestna! Marš!«

Ženska je vsa zagorela od jeze, vendar se je krotila in ga je le rahlo usekala:

»Ko bi imela priče, bi vas zaradi razžaljenja tožila. Toda nikar ne mislite, da bom vse tiho požrla! Motite se, če to mislite. Me boste šele spoznali.«

V očeh ji je žarel ogenj maščevalnosti.

On je pobral štiri desetake iz listnice in vrgel bankovce pred njo:

»Na, to je vaša plača. Zdaj pa se izgubite!«

»Adijo, moj ljubi — na svidenje!« je rekla porogljivo in pomenljivo. Pobrala je denar, se zasukala in odstopicljala skozi vrata.

Ko je odšla, je planil Končnik po sobi gor in dol; po glavi so mu rojile motne misli. Ta lažniva, hudobna ženska je vsega kos. Spravila ga bo še ob najvišje, kar ima: ob čast. Ne, to se ji ne sme posrečiti; do kraja se

ga preiskali, so dognali, da predstavlja pravo »potujočo banko«. Našli so v njegovih žepih namreč 700 dolarjev v gotovini in 49.000 dolarjev v hranilnih knjižicah. Ko so ga vprašali, odkod ta denar, je samo pokazal na svojo trobento. Ameriški listi pravijo, da je ta beraški muzikant pač najbogatejši trobentač na svetu.

Šipe iz sladkorja. V filmskih predstavah se pogostoma pojavljajo prizori z razbitimi okenskimi šipami. Često je potrebno, da plane junak skozi zaprto okno, da si reši svobodo. Če bi šlo za resnične šipe, bi bila stvar seveda huda. V prvih časih filma se je dogajalo, da se je ta ali oni igralec na ta način hudo ranil. Sedaj te nevarnosti ni več, kajti danes izdelujejo takšne ši-

Madžarske zahteve podpira Italija, Nemčija pa bi bila pripravljena pristati na odstop obmejnega ozemlja ter prehoda ali koridorja do ozemlja Sekelijev ob Karpatih.

Romunija, ki je izgubila po Rusiji že Besarabijo in Bukovino, se trudi na vse načine, da bi obdržala vsaj še nekaj od povojne pridobitve. Njen zagovornik je Nemčija, kateri se skušajo Romuni približati v vsakem oziru. Romunija je dobila vlado po nemški želji, odpustila je angleške inženirje iz petrolejske industrije, preganjala bo judovstvo, uvedla bo splošno dolžnost dela za vse moške in ženske nad 16 letom, s čimer bo državi na razpolago nad štiri milijone delovnih moči. Romunija bo dalje tudi vključena v gospodarski sestav rajha. Da bi se še bolj prikupila Nemčiji, je izstopila iz Zveze narodov in dala aretirati nad 500 komunistov.

Vzporedno z Madžarsko hoče Bolgarija uveljaviti svoje zahteve po Dobrudži, katero ima Romunija v svojih rokah kot povojno nagrado. Bolgari skušajo doseči svoj cilj s pomočjo sovjetske Rusije, ki drži zbrane močne divi-

zije ob madžarski meji in lahko vsak čas pritise na Madžarsko z zahtevo po odstopu Podkarpatske Rusije, ki jo je zasedla Madžarska po zlomu Češkoslovaške.

Glede spora med Romunijo in Madžarsko so bili v Monakovem sprejeti sklepi, ki pa ne bodo takoj izvedeni, ker so potrebna poprej še pogajanja z Romunijo. Nemčija in Italija sta obrazložili v Monakovem Madžarski, da ne bi nikakor koristilo ne Nemcem in ne Italijanom, ako bi se madžarsko-romunski spor reševal z orožjem. Italiji in Nemčiji sta v sedanjem položaju enako potrebni Madžarska in Romunija. Radi te nujne potrebe se mora najti način prijateljskega sožitja. Madžarski ma državnikoma je bilo v Monakovem nasvetovano, naj pristaneta na trenutni položaj, ki bi lahko postal usodepolen, ako bi se spoprijeli obe sosedji z orožjem.

S sigurnostjo lahko pričakujemo, da se bodo začela v kratkem pogajanja med Budimpešto in Bukarešto. Ako bi pa ta pogajanja ne dovedla do uspeha, bosta nastopili Nemčija in Italija kot razsodnik.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Naš odločen mož umrl pri Sv. Martinu pri Vurbergu. V Gospodu je umrl v 66. letu starosti najodličnejši naš faran Ivan Klemenčič, veleposestnik, bivši župan, farni oče ubogih, sloviti sadjar in vinogradnik, zaveden Slovenec, zvest pristaša bivše SLS in sedanje JRZ, neomajjan katoličan ter znan javni delavec. Pogreb blagega pokojnika je bil 11. julija na domačem pokopališču. Udeležba iz domače in sosednjih župnij je bila naravnost velikanska. Posebno moških je bilo veliko število. Pogrebne svečanosti je vodil stolni župnik, dekan in kanonik g. Umek ob asistenti šestih gg. duhovnikov. Mašo zadušnico je služil rajnikov osebni prijatelj domači g. župnik Lajnsič. Krsto je krasilo nad 20 lepih venocv. Zadnjo čast so izkazali blagopokojnemu domači gasilci, katerih častni član je bil in velik podpornik. Sloves so počastili tudi domači pevci. Iz Maribora in Ptuja je prišlo na pogreb lepo število odličnikov. Ob grobu so se poslovili od očeta Klemenčiča: stolnik župnik Umek, domači župnik Lajnsič, trgovec Kostajnshek, načelnik okrajnega cestnega odbora Zebot, v imenu sorodnikov dr. Toplak in brat nadučitelj Klemenčič, ki je prečital ganljivo pismo viničarjev in delavcev, ki so se umrlemu gospodarju-očetu zahvaljevali za njegove številne dobrote, ki jim jih je izkazal. Blagi pokojnik, zaveden Slovenec in veren katoličan ter dobričina, naj Ti bo Bog bogat plačnik za Tvoja dobra dela za narod!

Smrt vzorne matere in žene pri Sv. Trojici v Slov. goricah. Pri nas smo pokopali vzorno ženo in mater Pen Nežiko, staro komaj 46 let, sestro mariborskega g. župnika p. Valerijana Landergotta in p. Emerika Landergotta, gvar-

dijana v Nazarjih. Kako zelo je bila pokojna priljubljena, je pokazal veličasten pogreb, kakor jih je malo pri Sv. Trojici. Bila je tudi dobra članica cerkvenih organizacij, kakor III. reda in ženske Marijine družbe; bila je izredno gostoljubna in sploh jo je krasilo mnogo lepih čednosti. Za njo žaluje neotolažljiv mož in trije nedorasli otroci; žaluje vsa župnija in vsi, ker nam je bila vsem kakor dobra mati. Naj počiva v Bogu, preostale pa naj tolaži večni Stvarnik!

Umrl je mož, kakršnih je malo pri Sv. Tomažu pri Ormožu. Pretekli mesec so žalostno zapeli zvonovi in oznanili, da Andreja Krajncu v Lahoncih ni več. Umrl je mož, kakršnih je danes malo. V njegovo hišo je nad 30 let zahajal »Slov. gospodar«. Bil je zaveden katoliški mož, ki je vedno in povsod znal neustrašeno pokazati svoje katoliško prepričanje in zavednost. Umrl je v starosti 66 let. Ni bilo v okolici človeka, kateremu ne bi v sili pomagal. V noči 17. junija ob 11 je potolažen po zastopnikih Njega, ki življenje daje in ga ima edini pravico jemati, izdihnil svo-

jo plemenito dušo. — Dva dni pozneje so zopet zapeli zvonovi. Umrl je njegov najboljši sosed Jakob Blagovič. V življenju sta bila velika prijatelja in tudi na poslednjem domovanju sta blizu skupaj. Bila sta plemenita človeka, kakršnih danes, žal, primanjkuje. Ljubila sta slovensko zemljo, ki ju danes pokriva. Bog jima bodi večni plačnik!

Umrl boter nad sto otrokom. Na veselem griču v Malem Okiču pri Sv. Barbari v Halozah je umrl daleč okrog poznani možak Belšak Jurij, bivši kmet, rojen 16. aprila 1848. Bil je ugleden mož, saj je bil 45 let nepretrgoma občinski odbornik in od leta 1907. cerkveni ključar podružnice sv. Elizabete ter upravitelj treh cerkvenih goric. Rajni Jurij je bil tudi soustanovitelj posojilnice pri Sv. Barbari v Halozah. Bil je boter nad stro otrokom. Popotniki, reveži in berači so dobili hrano in prenočišče, potrebnega ni pustil brez okrepljenja mimo svoje hiše. Kakor je bil sam krščanskega mišljenja in delovanja, tako je vzgojil tudi svojo družino. Večkrat je bil spreviden. Kakršno je bilo njegovo življenje, takšna je bila tudi njegova smrt: mirna in lahka. Kot dober, izkušen gospodar je tudi vse svoje otroke spravil do kruha, najmlajšemu Lojzku pa je izročil domačijo, da vodi rodbinski ugled in ime z očetovimi lastnostmi in čednostmi naprej. Usoda pa ni prizanašala pokojnemu. Pred 28 leti je postal vdovec. Na bojišču sta mu padla dva sina, eden pa se doma ponesrečil pri streljanju z možnarjem. Lepega pogreba iz Okiča do pokopališča se je udeležilo mnogo ljudi. Hčerka Barika, ki je v daljnem Mostarju v Hercegovini kot usmiljenka z imenom s. Evarista, ni mogla priti na pogreb. G. župnik je v dveh govorih omenil rajnikovo vernost in vnetost, saj je prvi prišel v nedeljo zjutraj k cerkvi. Naročnik »Slov. gospodarja« je bil od začetka. Nosili so ga cerkveni ključarji. Vsem žalujočim naše sožalje, rajnemu pa večni mir in pokoj!

Umrla po hudem trpljenju. V celjski bolnišnici je umrla 5. julija Vidica Julijana, vdova iz Malebreze pri Sv. Rupertu nad Laškim, p. d. Boštjanova mati. Hudo preskušana mati in vdova je po rani smrti svojega moža, ki je umrl v začetku svetovne vojne, živela na stare dni v velikem trpljenju in boleznih v hišici svojega sina Antona. S svojo po kapi ohromelo nadložno hčerko Franciško je iskala olajšave v celjski bolnišnici; ko se je 5. julija hotela vrniti v Sv. Rupert na svoj dom, jo je nenadoma obiskala smrt in jo rešila nadaljnega trpljenja. Dobra, trdo preskušana mati, počivaj v miru!

Nostradamus je že davno napovedal to vojno

Zanimive prerokbe, ki se presenetljivo točno izpolnjujejo

Leta 1555. je izšla v Franciji zanimiva knjiga, ki jo je spisal znani francoski učenjak in zdravnik Mihael Nostradamus (1503—1566). V tej knjigi je Nostradamus v verzih opisal usodo evropskih držav in sveta za 23 stoletij naprej. Že za časa njegovega življenja so vzbudile prerokbe silno pozornost, saj je napovedal med drugim tudi nesrečno smrt kralja Henrika II., ki je bil ubit na turnirju. Tudi poznejša zgodovina je pokazala, da je Nostradamus presenetljivo točno napovedal vse velike izpremembe, ki so se v Evropi v zadnjih

dile prerokbe silno pozornost, saj je napovedal med drugim tudi nesrečno smrt kralja Henrika II., ki je bil ubit na turnirju. Tudi poznejša zgodovina je pokazala, da je Nostradamus presenetljivo točno napovedal vse velike izpremembe, ki so se v Evropi v zadnjih

pe za filmske posnetke iz — sladkorja. Šipe iz sladkorja so steklenim šipam zelo podobne.

Električni prst. Neki ameriški profesor je nedavno napravil zanimiv izum, ki naj slepcem omogoči čitanje navadnih časopisov. Gre za »električni prste«, ki se na prst natakne in 20-krat ojači globelice in višine, ki jih tisk napravi v papir. Slepcu je na ta način mogoče otipavati navadni tisk tako kakor posebno pisavo, ki jo imajo slepci.

Operacija 500 letne ilpe. Na pokopališču poleg prastare avstrijske samostanske cerkve Mildense imajo 500 letno lipo, ki je popolnoma votla. Sedaj so to lipo po nasvetu »drevesnega doktorja« dr. Hogana z Dunaja ohranili. Izsušeni les so odstranili in no-

bo branil, za svojo čast bo dal vse, naj stane, kar hoče. Še jutri pojde v mesto k doktorju Hudniku. Saj ta mu je to žensko priporočal, naj ga zdaj tudi varuje pred njenimi spletkami...

Čez nekaj časa se je Končnik usedel spet za mizo, jel je po predalih brskati in pregledovati papirje. Tedaj se je nameril na obdrgnjeno fotografijo. Bila je slika njegove žene: v vsej deklinški lepoti se mu je nasmehnila. Z vročim pogledom je zastrmel v njo, potem jo je spustil na mizo, obraz se mu je spačil, iz prs se mu je izvil bolesten vzdih.

Odkar mu je Tilka odšla, je Končnik preživel hude čase. Že devet mesec se je bližal kraju in zaman je upal, da se bo vrnila. Sprva si je domišljjal, da je Tilka vse preveč zaljubljena vanj, da bi mogla dolgo biti brez njega. Misli je, da se bo kmalu skesala in se bo ponižno vrnila. Ko pa so minuli trije tedni, ko je minul mesec in se Tilka ni oglasila, se je zamislil in na dnu srca je začutil skoraj že nekakšno kesanje zaradi svoje mogočnosti in trmoglavosti. Kadar koli je odprl omaro, kjer je bila Tilkina obleka, ga je pri srcu zabodlo. Še bolj ga je bolelo, kadar je gledal otroka; Katra je sicer zvesto skrbela zanj, ali očitno je bilo, da jima manjka mama. Večkrat sta spraševala, kje je mamica in če jima bo kaj lepega prinesla. Tedaj jima je oče zmeraj kupil igrač in vsakokrat novih igrač, tako da otroka nista utegnila dalje misliti. Bil je tudi mnogo zraven nju, pestoval ju

je in se igral z njima in jima je izpolnil vsako željo. Saj ni imel nikogar več, ki bi mu mogel posvetiti svojo ljubezen, kakor nju. Tončka je jemal k sebi v spalnico. Deček se je večkrat v spanju zajokal in začel klicati mamo. Tedaj je očeta vsakokrat obšlo bridko sočutje; vzjel je otroka v naročje, mu prijazno prigovarjal in ga na rokah zibal, dokler ni spet zaspal.

In čim dalje ni bilo glasu o ženi, tem bolj nemiren je postal. Kje neki je? Ali se ji je kaj zgodilo? Ali še živi? Ali ne bi bilo prav, ko bi jo šel iskat? Ne, nikoli — to bi mu bilo pod častjo. Sama se mora vrniti. Če se vrne, morda ji bo odpustil...

Konec septembra mu je Katra povedala, da je bila Tilka več tednov v bolnišnici in da je zdaj pri Mariji Pomagaj na Kranjskem, da pride spet malo k sebi. Tedaj so ga obšle hude skrbi. Ali bo ozdravela? Peljal bi se k njej ali vsaj denarja bi ji poslal. Saj tisto malo, kar ga je vzela s seboj, je morala že zdavnaj porabiti... Morda je očetu pisala in ji je ta poslal denar? Da, gotovo. Zakaj ni pisala njemu, svojemu možu? Seveda, ker je preponosna. Pa ima on tudi svoj ponos, saj bi ji poslal, ko bi se ne bal, da mu utegne denar vrniti in ga pred vsem svetom osramotiti...

Ko je čez nekaj časa izvedel, da ji je tako dobro, da se ni več bati zanjo, mu je spet odleglo in jel se je vdati novim domišljijam. Sklepal je, da se mora Tilki zelo tožiti po domu, ko pošilja Katri po ovinkih pošte, in da